

Sygn. akt IV CSK 380/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa małoletniego S. A.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. i P. w W.
przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. D.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej interwenienta ubocznego
po stronie pozwanej P. D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. (UFG) i interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. D. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 lutego 2017 r., zasądzającego od UFG na rzecz małoletniego powoda S. A. kwotę 52.000 zł z bliżej oznaczonymi odsetkami ustawowymi, ustalającego że UFG ponosić będzie odpowiedzialności na przyszłość za ewentualne dalsze skutki wypadku, jakiemu uległ powód w dniu 25 lutego 2011 r., oddalającego powództwo w stosunku do pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczeń

Komunikacyjnych w W. w całości oraz w stosunku do UFG w pozostałej części oraz orzekającego o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej interwenient uboczny P. D. wskazał przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Jego zdaniem, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „koncentrujące się na aspekcie sposobu ustalenia tożsamości pojazdu”. Podstawowymi bowiem danymi pozwalającymi ustalić tożsamość pojazdu jest niepowtarzalny i niezmienny nr VIN, natomiast Sądy obu instancji przyjęły, że parametrem tym jest nr rejestracyjny pojazdu. Ponadto „okoliczność tożsamości pojazdów nie była sporna między stronami albowiem zarówno powód, jak i pozwani oraz interwenient uboczny nie kwestionowali faktu, iż pojazd ujawniony w toku postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowym w G. oraz pojazd określony w niniejszym postępowaniu to ten sam „F.” o nr VIN (...). Fakt ten potwierdził również biegły W.”. W ocenie skarżącego prowadzi to też do konstatacji, że w niniejszej sprawie zrealizowana została podstawa oczywistej zasadności jego stanowiska, „albowiem Sąd Okręgowy oraz Apelacyjny błędnie utożsamiły identyfikację pojazdu z numerami rejestracyjnymi lub tablicą rejestracyjną znajdującą się na pojeździe”.

W uzupełnieniu braków formalnych skargi kasacyjnej skarżący podał, że wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w niniejszej sprawie podstawy kasacyjnej w postaci naruszenia prawa materialnego sprowadzającego się do błędnego zastosowania przepisów art. 98 ust. 1, pkt 3a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 125 ust. 2 powyższej Ustawy, a nadto niezastosowanie art. 10 Ustawy w zw. z art. 120 Ustawy w zw. z art. 123 pkt 1 i 2 Ustawy, w zw. z art. 125 ust. 1 Ustawy w zw. z § 2, ust. 1, pkt 2) Statutu Polskiego Biura Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Załącznik do Obwieszczenia Ministra Finansów z dnia z dnia 27 lutego 2001 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu statutu Polskiego Biura Ubezpieczeń Komunikacyjnych) zwanego dalej Statutem w zw. z § 2, ust. 3, pkt 2) i 3) Statutu oraz podniósł, że w sprawie aktualizuje się także podstawa kasacyjna wyszczególniona w art. 398³ § 1 pkt 2) k.p.c., albowiem Sądy orzekające w sprawie

błędnie pominęły fakt istnienia prawomocnego orzeczenia karnego, tj. wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 23.08.2012 r. w sprawie o sygn. akt: II K (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12,

nie publ. oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Na etapie rozstrzygania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania ocenie podlegają tylko wskazane przyczyny z art. 398⁹ § 1 k.p.c. a nie podstawy skargi z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i ich uzasadnienie, co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, z dnia 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157, z dnia 10 stycznia 2003 r. VCZ 189/02, nie publ., z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., z dnia 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, nie publ.). Podstawy skargi kasacyjnej oraz podstawy przyjęcia jej do rozpoznania nie są tożsame, stąd też powołanie się przez skarżącego na występowanie podniesionych w skardze podstaw kasacyjnych nie stanowi właściwego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie wykazał powołanych we wniosku przyczyn kasacyjnych mających uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sformułowane przez niego zagadnienie prawne nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Dla uchylenia odpowiedzialności pozwanego nie była bowiem rozstrzygająca bezsporna i niebudząca wątpliwości stron i sądów kwestia, czy pojazd ujawniony w toku postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowym w G. oraz pojazd określony w niniejszym postępowaniu, to ten sam „F.” o nr VIN (...), ale kwestia, czy ten właśnie pojazd „F.” był objęty ubezpieczeniem OC, a tym samym czy jest tożsamy z pojazdem „F.”, który zgodnie ze złożonymi do akt dokumentami, posiadał numer rejestracyjny (...), jego właścicielem była spółka Z. GmbH w G. oraz w okresie od 24 lutego 2011 r. do 28 lutego 2011 r. był ubezpieczony przez ubezpieczyciela W. w K. Zdaniem orzekających w sprawie Sądów w procesie nie zostało dowiedzione, że pojazd opisany w wyroku skazującym w sprawie II K (...) poprzez wskazanie numeru nadwozia VIN (...) i marki samochodu („F.”), wprowadzony na terytorium Polski i biorący udział w zdarzeniu, oraz ubezpieczony „F.”, którego dotyczy dokument z k- 321 akt sprawy, to jeden i ten sam pojazd. Zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania twierdzenie dotyczące tożsamości pojazdu ujawnionego w postępowaniu karnym oraz określonego w niniejszym postępowaniu pozostaje w oderwaniu od zasadniczej dla ewentualnego uchylenia odpowiedzialności pozwanego kwestii tożsamości pojazdu o nr VIN (...) i pojazdu wskazanego w dokumencie na k. 321 akt. Z kolei twierdzenie o utożsamieniu przez Sąd Apelacyjny identyfikacji pojazdu z numerami rejestracyjnymi lub tablicą rejestracyjną znajdującą się na pojeździe jest o tyle niezrozumiałe, że pojazd ujawniony w postępowaniu karnym oraz określony w niniejszym postępowaniu był identyfikowany numerem VIN właśnie. Uwzględniając powyższe, okoliczności wskazane przez skarżącego nie uzasadniały przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw